

1894-08-17

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Agnete Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Eggedal

Modtagersted:

Rosenvænget Hovedvej 27

Omtalte personer:

Agnete Skovgaard

Joakim Skovgaard

Christian Skredsvig

Arkivplacering:

Mappe 52 nr. 4

DOKUMENTINDHOLD

Brevet fortsætter i Mappe 52 nr. 3a-3b.

Joakim Skovgaard skriver om en længere jagt sammen med blandt andre Christian Skredsvig.

TRANSSKRIFTION

Mappe 52 nr. 4

Til Fru Agnete Skovgaard, Rosenvængets Hovedvej 27.

Kjøbenhavn. Ø. Danmark

Berg i Eggedal (Drammensbanen) 17de Aug. 1894. I går morges var det noget tåget og regn, men barometret havde steget lidt, af og til klarede det. Vi fik tøjet bundet på hesten og Fruen løftet op og så drog vi af sted ved 11½ tiden. Noget tidligere havde vi spist godt.

Først gennem skov, lav, den blev tyndere og mere forkrøblet opefter, til vi snart var ude på den store flade klippe som til tider blev temmelig stenet. Men trods varmt blev det snart regn og mere eller mindre tæt tåge. Til sidst regnede det, piskede det rigtig ned. Vi gik efter de små stenmærker, til vi kom til et mærke S. havde lagt der dagen forud, der hvor vi skulle bøje nedover ingen vej var meningen. Regnen hørte efterhånden op, men tågen var så gal som nogensinde. Fruen vilde nærmere i retning til højre S. mere til venstre, jeg troede på at han svingede bestandig for meget til venstre. Vi skulde list stille, for med et var vi nede i myrerne, hvor vi godt kunde gå, men hesten havde sin store nød. S. tittede og stiledede efter Ranten, et brat fjeld vi skulde have forude, men selv når det lynede lidt over var R. ikke til at se, tågen lettede kun bort fra foden af bakkerne, så ingen kunde se hvor højt de var, om det var toppe. Så sank hesten i med bagbenene, S. havde nød med at få den op. Et Øjeblik efter sank den i og lå på siden, pakker og sadel måtte løses eller skæres af den, den kom op et øjeblik til og den lå der igen, den var blevet så forsigtig, så hvor den kunde komme fort over, blev den stikkende i af bare langsomhed. Den lå med det ene bagben boret fast S. var hele tiden ræd for dens ben. Endelig fortrykkede den det lidt med et rask tag, men væltede om på ryggen. Da vi så skulde have tøjet af igen dukkede der en ung kraftig bondeturist frem af tågen, han var gået ganske vild, troede syd var nord og nord var syd, da han drog fra sine venner havde han forsmået et kompas.

Fortsættelse følger i brev men det kan ikke komme af sted før den 20 de herfra, tror jeg. Og er jeg til den tid på jagt, beror det på om de andre husker at sende det. Lev vel, kys børnene.

S. er en god Fører i Bjergene, vi har det alle godt. Gid i have det ligesådan.

Jeg kan først vente brev om 2-3 dage.

Berg i Eggedal (Drammensbanen) 1897. I går morgen var det meget koldt
og regn, men barometeret har været højt, og vi klædte os til det koldt på kutter og
men fik det og da dog en altsid ved 11½ tæller, noget tidligere havde vi spist godt.
Først gennem Skov, Lær, den blev tyndere og man forfølede sig, til vi snart var
ude på den store flade skov som til tider blev temmelig slægt. Man troede baromet
blev det mest regn og man blev mindre tæt tægt. Til de regnede det, pustende det rigtig nok.
Vi gik efter de små sten væk, vi var kom til et mørkt i. her et dag, fred, de her
vi skulde højst redere, en gang var minen. Regnen brød efterhånden op, men tågen var
den gal den regnede. Freu vilde med mere til, stung til højre i mere til vandet, jeg trode
da, at han bringede bostanden formet til venstre. Vi skulde vist stille, for midt i den vi
med i myrene, hvor vi godt kunne gå, men hørte, havde sin store ro. I tåge og tåge efter
Renter, et brat fald vi skulde have forede, men selv når det lyder, lidt var de ikke til
de, tågen ligger kun bort fra foden af bakkerne, der ingen kunde se hvor høj de var, om de
var tåge. Så sank hørte i midt bogen, der havde vist med at se den op. Et øjeblik
efter sank den i og så så den, pakte og så det med lodse eller skændt den, den
kom op. Et øjeblik til og den så der igen, den var blevet så lodsig, så hvor den
kunne kommet fort over, blev den dikkende i af bare lodsig. Den kom det med
lyden brød på det i. var klitene ned for dens ben. Inden i højrytten den, det lidt med
et rask tag, men veltet om på ryggen. Da vi så skulde have liget af igen, dukkede der en
ung kraftig bonaturist frem af tågen, han var gået ganske vild, trode, end var rodet og
nord var øyd, da han drog fra sig bogen, havde han for meget et klop. Forstod ikke, hvor
men det kan ikke komme afsted for dens 2. de her fra tror jeg. Over på til den, til på jæt, hvor det